

Kerékpározás

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 44. szám, 2020. október 30.

Nem csak a farmereket, a lányokat, a fodrásznők fehér köpenyét, a konyhásnéni fehér fenekét, a tanár nénik kisírt szemét, a könyvesboltok kirakatait, a könyvtárak hosszú, fantasztikus sorait, a bicikliket is figyeltem. A szocialista világot akkoriban lepték el a lehajtott kormányú szovjet versenybiciklik, de azok semmiképpen sem voltak érdekesek, még az sem keltett különösebb szenzációt, hogy sebváltójuk volt. Nem volt kóser darab. Az lett a kialakult álláspont, hogy aki ilyet használ, sznob. Ciki. Például ennek a kerékpárnak a vázán nem is lehetett lányt vinni. Akkor meg? Hanem voltak ezek az úgynevezett sportos kerékpárok, többnyire huszonhatos méretűek, szinte kiegyenesített kormányval, és az akkori, helyben tapasztalható esztétikai viszonyok között különlegesen szép vázformával. Na, az, egy ilyen bicikli a vágy tárgya volt nagyon. Nem tudom már a fiú nevét. Távoli ismerős volt, másik iskolába járt. A nagy, mindennapos horgászások idején egyszer valahogy összefuthattunk, és meghívhattam a szakállasi Holt-ághoz, vagy a Tengerszem nevű csodahelyhez, lepacsíztuk, oké, jött is, ahogy ígérte, ott volt reggel a nagykanyarnál, várt. Én egy rozoga Csepellel, ő egy ilyen tökéletes sportdarabbal. Nem versenyző darab, de szinte tudna versenyezni. Nem utcai darab, de az utcán is csak annyi, hogy egy előkelőbb szerkezet gurul a Moszkvics, Zastava vagy az olajban fürdő munkás kétkerekű mellett.